

Arja Juntunen ja Jarmo Saarti

Kaarlo ja kadonneen Nalliaisen salaisuus

Arja Juntunen & Jarmo Saarti

Kaarlo ja kadonneen Nalliaisen salaisuus

ArJarmo

2016

© 2016 Arja Juntunen & Jarmo Saarti

Kuvitus: Jarmo Saarti

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-339-515-2

Sisällys

1. LUKU, JOSSA KAARLO SAA VIESTIN JA JUTTELEE KYLPIJÄN KANSSA	5
2. LUKU, JOSSA ON TOUKOKUUN 4. PÄIVÄ VUONNA 2016.....	10
3. LUKU, JOSSA KAARLO KESKUSTEELEE	14
4. LUKU, JOSSA KAARLO LÄHTEE ETSIMÄÄN YSTÄVÄÄNSÄ.....	20
5. LUKU, JOSSA POHDITAAN, MINNE LÄHDETÄÄN.....	24
6. LUKU, JOSSA HAETAAN MATKOJA.....	27
7. LUKU, JOSSA MATKUSTETAAN TOISELLE PUOLELLE MAAPALLOA	31
8. KARHUPOJAT LAIVASSA	39
9. LUKU, JOSSA SYÖDÄÄN AIVAN LIIKAA JA SUUNNITELLAAN KADONNEEN ETSINTÄÄ	43
10. LUKU, JOSSA MENNÄÄN MEKSIKOOKIN.....	48
11. LUKU, JOSSA SUKELLETAAN KALOJEN KANSSA JA TEHDÄÄN MERIROSVOILLE PARI ASIAA SELVÄKSI	58
12. LUKU, JOSSA REGGAERYTMIT VIEVÄT KARHUT MUKANAAN	64
13. LUKU, JOSSA LENNETÄÄN TAKAISIN KOTIIN.....	70
14. LUKU, JOSSA KESÄ ON ALKAMASSA JA JÄÄTELÖ MAISTUU TAAS	73

1. Luku, jossa Kaarlo saa viestin ja juttelee Kylpijän kanssa

Paras kaveri vieressä penkillä ja tavaratalon näyteikkunat juhlapukuja täynnä. Toukokuun ilma oli viileä, eikä aurinko yltänyt vielä talojen takaa lämmittämään penkillä istujoihin. Kaarlo asetteli Iskyn kaulahuivia paremmin paikoilleen ja heilutteli tassujaan.

Se oli juosta kipaissut heti aamusta kaupungille, kun Nalliainen oli lähettänyt viestin Iskyn kännykkään: ”Täällä taas & tavataanko heti?” Ja pari hymiötä päälle.

Heti, kun Isky ja Äisky olivat lähteneet töihin, Kaarlo oli ottanut kaulahuivin ja lähtenyt tassuttamaan kohti toria. Tai ei sitä

tassuttamiseksi voinut kutsua, enemmänkin se oli vikkellä pinkaisu kohti päivän seikkailua.

Alamäkeen ohi Ukkokodintien talojen, hyppien ruusutarhan portaita alas lammen rantaan, siinä pieni mietintä: “Uisinko? Vai menisinkö lammen vasenta reunaa vai sittenkin oikeata? Isky aina kehui uineensa lammen poikki, uskoisiko?”

Uiminen ei nyt käynyt, koska kaulassa oli kaulahuivi ja illalla olisi joutunut selittämään, miksi se oli kastunut. Niinpä Kaarlo päätyi valitsemaan reitin, joka kulki lammen oikeaa reunaa.

Normaali haaveilu piti nyt unohtaa, joten tassut vaan viuhuivat, kun se ohitteli lenkillä köpötteleviä eläkeläisiä vai mitä senioreita ne nyt olivatkaan uusine taloineen.

Hiekkarannalla oli pakko tehdä parit kuviot, joita ufot voisivat ihmetellä, jos ohi lentäisivät, vaikka viesti oli harvinaisen selvä. Sitten pitkin kallioista lammenrantaa kaupunginpuoleiselle rannalle, missä se naispatsas aina vaan kylpi ja kylpi jalat hankalassa asennossa. Talvipakkasilla sillä oli pakko olla kylmä.

- Täytyy olla hyvät vatsalihakset sinulla, kun noin jaksat koko ajan olla, huikkasi Kaarlo Kylpijälle ohi mennessään.

Kylpijä mutisi jotakin, mutta ääni jäi vedenlorinan alle. Se valeli vettä jatkuvasti ylleen niin kuin olisi kylvyssä. Eikä Kaarlo nyt joutanut uudelleen kysymään, mitä se oli sanonut.

Talvella ne olivat käyneet pitkiäkin keskusteluja siitä, miten peseytyminen lammessa onnistui, kun vesi oli jäässä. Kylpijä oli valittanut, että lumi ei ollut hyväksi hipiälle, mutta pakko oli raapia pois pulujen jätökset. ”Linnut eivät erota patsasta kivistä ja tajua, minkä päällä milloinkin istuvat. Ruikkivat koko ajan päälaelleni ja olkapäilleni”, oli Kylpijä sanonut.

Kaarlo oli kertonut, että hän kävi saunassa ja suihkussa. Sauna oli mukava, kun se oli lämmin tai oikeastaan tulisen kuuma.

- Pakkasellakinko? oli Kylpijä kysynyt.

- Juuri pakkasella on mukavaa, kun voi kylpeä lämpimässä saunassa. Mitähän varten sinut on pantu tänne kylmään kylpemään etkä koskaan ole saunaan päässyt?

- En tiedä, kaipa se on kärsimyksen mitta, että ulkona kylpee. Toisista se on kaunista katsella.

Sitten Kaarlo oli kertonut, miten sauna lämmitetään. Kun on uusi kiuas, joka on saunaan sopivan kokoinen, on lämmitys leikkiä vain. Kotona sen hoitaa Iksu-veli. Ensin se hakkaa halot ja kantaa

ne saunaan. Sitten sytytetään tuli kiukaaseen: puut pohjalle ja sytykkeet päälle, vaikka viikon aikana kertynyttä pahviroskaa tai tuohia. Uunin luukku kiinni ja sitten tuli palaa kauniisti. Pian saunan lämpötila alkaa kohota ja on kuuma, melkein sata astetta koilliseen, mittarin mukaan.

Seuraavaksi otetaan löylyt. Koko porukka kiipeää lauteille, jotka ovat sellaiset puiset kiukaan vastapäiselle seinälle rakennetut tasot ja jotka ovat korkeammalla kuin kiuas. Siellä istua nokotetaan rivissä, ja Isky nakkaa löylyä eli viskaa vettä kiukaalle. Jos kiuas on hyvin lämminnyt, niin kivet sanovat: "Ptziuuuh."

Kuuma vesihöyry leviää saunaan ja sitten hikoillaan. Tai ihmiset hikoilevat, ei nallet. Kun on pumpulia sisällä, se ikään kuin puhdistuu lämmön ansiosta siellä kuumassa ja kirput saavat kyytiä:

- Koko nallekarhu on kylvyn jälkeen kuin uusi otso, intoutui Kaarlo selittämään, - ja arvaa, mikä on parasta?

- No mikä? kysyi Kylpijä.

- Se, kun vähän ennen löylyjen nakkelemista kiukaalle on laitettu teräsastiassa saunamakkarat! Ne tuoksuvat niin hyvälle! Saunomisen jälkeen Isky tuo astian keittiöön, ja sitten syödään

kuumat saunamakkarat vahvan sinapin kanssa ja juodaan saunalimpparia.

Kylpijä oli sanonut, että Kaarlon tarina kuulosti uskomattoman hyvältä ja että sekin menisi saunaan, jos vain tilaisuus tarjoutuisi. Kaarlo totesi, että Kylpijälle se ei olisi temppu eikä mikään, koska saunassahan oltiin nakuna ja Kylpijä oli lammen rannalla alasti kesät talvet. Ulkomaalaisilla oli kuulemma totuttelemista siihen, että saunaan ei menty vaatteet päällä.

2. Luku, jossa on toukokuun 4. päivä vuonna 2016

Mutta nyt, toukokuun 4. päivänä vuonna 2016, Kaarlo istui penkillä Nalliaisen vieressä ja katseli, kuinka sen suu kävi ja kädet sekä jalat viuhtoivat. Samalta se näytti, mutta kuitenkin niin kuin jotain vierasta olisi ollut. Viime syksynä Kaarlo oli tullut tapansa mukaan Nalliaista tapaamaan, mutta penkki oli ollut tyhjä. Ruuvien jäljet vain jääneet ja laatta, jossa luki: ”Pekka Kauhanen NALLIAINEN 2013”.

Nalliainen oli joskus puhunut, miten mukava olisi päästä seikkailemaan. Se oli menninkäisten sukua ja ne tekivät, mitä halusivat. Mutta uutisissa oli silloin sanottu, että Nalliainen on varastettu! Ei tuntunut mukavalta ajatella, että kaveri on varastettu,

Kaarlo kuulee, että hänen ystävänsä Nalliainen on kadonnut. Kaarlo ja Iksu päättävät lähteä etsimään Nalliaista ja joutuvat matkustamaan aina Karibian merelle saakka pelastaakseen ystävänsä merirosvojen kynsistä.

Sarjassa aiemmin ilmestynyt: Kaarlo ja kaukainen kesä (2015)

9 789523 395152

www.bod.fi